

kezükből. Miután fizettek és indulnak, az újság még mindig is kezükben van. Végül is az utcán kéri el tőlük a pincér ...

-i.

1932. szeptember 21., szerda, 4. old.

Pillanatképek

Az arany őszben, a tündöklő, olaszos napsütésben, fönna Várban egyszerre furcsa dolog történik velünk. Mi ez? Hova jutottunk? Hol vagyunk? Előttünk, mögöttünk, mellettünk olasz szó csendül. A cukrászda tornácáról harsog az édes olasz kiáltás: „Una lira, molto caro, Bon giorno Signore, Come sta, signorina? Grazia benissimo.”

Ez a káprázat pedig nem csupán percekek tart: órákon át hullámszik a sok ismerős idegen. Svájci sapkás, villogó szemű ifjak, szakállas urak, bodros hajú, hangos szavú fiatal leányok kacagnak, hadonásznak. A csalódás – Mátyás várának régies keretében – teljes. Mintha valami ismeretlen olasz renaissance városkában járkálnánk. Szédelgünk. Talán elfordult alattunk a föld? Nem. A cserevonat hétszáz olasz vendégét vitték föl a Várba, s azok, amint egyszerre ellepték a szűk utcákat, a Szentháromság teret – a szokatlan szeptemberi meleggel, a sötétkék tengerparti égbolttal cimborálva – pár órára Olaszországot varázsolták ide számunkra.

•

Vannak erősen jellegzetes korszakok. Az utóbbi esztendő a siránkozás korszaka volt. Divattá vált a szegénységről, a rossz sorsról panaszkodni. Utóbb már érezték ennek a fonák voltát, és sokan, az útszéli tréfamesterek nem egészen válogatós ízlésével, gomblyukukba egy rézből készült arany-szívet szúrtak, jelezve, hogy az ő szívük ugyan aranyból való, de amint valaki az idők járását vagy a szegénységét kezdte hánytorgatni előttük, az arany-szívet visszajára fordították s ott a következő fölírás ékeskedett:

„Sírni én is tudok.”

Ez a mondat aztán többnyire elhallgattatta a siránkozókat.

•

Egyik belvárosi bolt bejáratához, hírverés céljából, mosolygó mozgó gépszerecsent állítottak. Egy úr be akar lépni a boltba, s véletlenül meglöki a bábút. Az kissé megbillen, az úr pedig zavarában lekapja kalapját, és bocsánatkérő szavakat hebeg. A szerencsen udvariasan mosolyog, a szórakozott úr pedig csak akkor veszi észre, hogy ki előtt hajlong, amikor az utca népe hangosan kacag.

•

Estefelé, a sötét utcán csinos, tengerészruhás fiatal leány siet. Nyomában idősebb úr. Mikor egészen közel ér hozzá, a kislány hangosan és indulatosan rászól:

– Ne nyúljon hozzám, mert szólok a rendőrnek.

Sokan figyelmessé lesznek a jelenetre, s odaintik a közeli rendőrt.

A rendőr megállítja az öreg urat s a leányt, és néhány percig halkán beszélget velük, majd hangosan, hogy a körülöttük állók is hallják, ezt mondja:

– Ebbe nem avatkozhatunk bele, kisasszony. Nincs jogunk. Tessék csak szépen hazamenni a papával, otthon kap majd két pofont, és rendbe lesz a dolog.

Az történt ugyanis, hogy a kisasszony elcsavargott egy fiúval, s – amerikai módra – az apai pofonok ellen akarta a rendőr segítségét igénybe venni.

A rendőr elégyült mosollyal bocsátotta útjukra őket. Úgy látszik, ő is apa volt, s hasonló esetben maga is lekent volna egy-két nyaklevest helytelenül viselkedő leányának.

1932. szeptember 23., péntek, 6. old.